Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 - 27 червня 2005 року № 25 (85)

Пов'язка на очах богині Феміди ще з давньоримських часів символізує безсторонність і справедливість правосуддя. На жаль, цього не скажеш про її українську посестру - сліпу, глуху, безпам'ятну, упереджену, а інколи навіть садистично жорстоку до людей, які повірили в її нібито безсторонність і справедливість.

ТЕНЕТА ПРАВОСУДДЯ

ТЕМРЯВА НАД ЯСНОГОРОДКОЮ

За приклад антигуманної судової практики слугує історія поневірянь мешканців с. Ясногородки Макарівського району Київської області.

Почалося все з того, що в кінці шістдесятих років у селі збудували першокласний оздоровчий комплекс для дітей "Лісова казка". Для персоналу були зведені житлові будинки на вул. Будівельній, у які на правах постійної прописки вселилися понад 50 сімей. Та прийшло Чорнобильське лихо, і Ясногородка потрапила в зону радіоактивного забруднення. В 1987р. функціонування комплексу припинилося. Людям пообіцяли інше житло. Але не так сталося, як писалося... Потайки від людей та органів місцевої влади, без погодження із ФДМУ трест "Київінвест" (гендиректор Г.Д.Малишевський) у 1992 р. на невідомих умовах передав чи продав (документів нема) підставній фірмі "Іглен" увесь комплекс (24 будівлі, автономне водопостачання, каналізація, земельна ділянка площею 14,2 га). Це був наочний факт розкрадання державного майна, і обидва учасники оборудки це мали знати. Придбати крадене – кримінальний злочин. Але, виявляється, для шахраїв і злодіїв у системі українського правосуддя є обхідні шляхи: при передачі в треті руки набувач колись украденого майна вважається його законним власником(!). Таким третім власником стало Товариство з обмеженою відповідальністю "Емос", яке, "хазяйнуючи" з осені 1992 р. в "Лісовій казці", перетворило колись зразкове господарство на руїну, розграбувало і вивезло різного обладнання і будівельних матеріалів на мільйони гривень. І що цікаво, комплекс дістався "Емосу" за сміхотворну ціну: 300 млн. купоно-карбованців, що становить тепер 3 000 гривень. До речі, статутний капітал "Емосу" становив на момент заволодіння комплексом аж 50 000(!) купоно-карбованців, що дорівнює зараз 50(!) копійкам.

Ось так розкрадають державу, а українська Феміда і далі ховає голову в пісок, наче ясногородські страуси, що живуть і плодяться там на спеціалізованій фермі.

Страусам в Ясногородці живеться добре. А як же тим людям, яких продали за 3 000 гривень разом із їхніми квартирами? А людям живеться кепсько. З усього комплексу виділили лише житлові будинки. Мешканці самотужки утримували їх 12 років: ремонтували, опалювали, вивозили сміття, доглядали артезіанську свердловину. Коли ж вони захотіли приватизувати своє житло, то ось тоді "Емос" і заявив людям, що вони тут – бомжі й самосельці, й далі терпіти їх в своїх будинках "Емос" не буде. "Самосельцям" був поставлений ультиматум - негайно звільнити "незаконно" зайняті приміщення. Люди були шоковані і кинулися за допомогою до Ясногородської сільської ради. Там і з'ясувалось, що в 1999 р. виконком ради видав ТОВ "Емос" свідоцтво на право власності на комплекс. Це рішення, всупереч чинному законодавству, приймалось без відома мешканців, до того ж "Емос" ввів сесію ради в оману, надавши "гарантії": побудувати для мешканців будинків окремі котеджі(!) кожній сім'ї(!), спорудити на території с. Ясногородки комплекс підприємств(!) з переробки сільськогосподарської продукції, вкласти кошти (мабуть, свої статутні 50 копійок) в розвиток сільської інфраструктури, залучити зарубіжні інвестиції(!) і подібні до цього "золоті гори"...

Наобіцявши сім мішків гречаної вовни і отримавши ласий шмат державного пирога, "Емос" взявся за житлові будинки, з яких шахраї заповзялися будь-що витурити людей....

І ось вже майже рік триває судова тяганина між мешканцями будинків і ТОВ "Емос". Здавалося б, українська Феміда зобов'язана була показати спритним ділкам їхнє місце та захистити конституційне право громадян на житло. Але...

П'ять судових засідань поспіль читає громадянам с. Ясногородки лекції на тему українського законодавства суддя Н. М. Дзюба. Люди обурені такою поведінкою судді, бо вважають, що вона свідомо затягує процес. Є для цього дві причини. По-перше, "Емос" так і не надав свій головний доказ – оригінал договору купівлі-продажу "Лісової казки". Другу причину відкрито назвав у залі суду адвокат "Емоса" В. Яблонський: "У вас гроші скоро закінчаться, і вам буде кінець". І це правда. Чи заяву скласти, чи апеляційну скаргу, чи адвоката запросити, чи в нотаріуса щось завірити - всюди потрібні гроші. І немалі. А позивачі – в основному, пенсіонери.

Правда, на боці людей стала Ясногородська сільрада, яка на своїх сесіях від 21.12.2004 р. та 05.01.2005 р. скасувала видані раніше ТОВ "Емос" свідоцтва на право власності та на право користування комплексом. Також на боці справедливості виступив Київський обласний господарський суд, який відхилив позовні вимоги ТОВ "Емос" щодо скасування рішень Ясногородської сільської ради. Цього мало б бути достатньо для Макарівського районного суду при винесенні свого рішення. Але наша судова система - що дишло: ну ніяк не хоче стати в оборону бідних людей, які законно користуються наданою їм державною власністю.

Тим часом ясногородці безуспішно оббивають пороги: Макарівського районного, Київського Печерського, Київського обласного апеляційного, Київського обласного господарського судів... Кінця цим митарствам ще не видно.

Не реагують й органи прокуратури. А люди писали заяви та скарги і до Генеральної, і до Київської обласної, і до Макарівської районної прокуратур. І що? Одна тільки Макарівська "зреагувала". Вона опротестувала(!) рішення Ясногородської сільської ради, а отже, підтримала дії сумнівних приватизаторів державного майна, зневаживши і державні інтереси, і інтереси громадян.

Люди направили листи до Президента України, до Прем'єр-міністра, до віце-прем'єра з гуманітарних питань, до Уповноваженого з прав людини при ВР, до голови Київської ОДА, до голови Макарівської РДА, до Макарівського РУ МВС... Ті мовчать. Але люди, зневірившись в системі правосуддя, більше не можуть і не хочуть мовчати.

Терпець уривається...

ВАНДАЛІЗМ

ГЛУМ НАД ШЕВЧЕНКОМ

У Донецьку в ніч з 19 на 20 червня вандалами пошкоджено пам'ятник Тарасу Шевченку, розміщений перед будинком Донецької ОДА. На ньому фарбою зроблено напис: " Я ЗА РУССКИЙ ЯЗЫК ШЕВЧЕНКО!". На стіні й парапеті сходів до підземного переходу біля пам'ятника - інший напис: " ЗА УКРАИНУ БЕЗ ЮЩЕНКО! ".

Голова Донецької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Марія Олійник звернулась до обласної державної адміністрації та правоохоронних органів із заявою розслідувати цей акт вандалізму, знайти й покарати винних.

Прес-служба Донецької ОО КУН

БОРІТЕСЯ - ПОБОРЕТЕ!

ПРОЦЕС НАД „НАЦІЄЮ І ДЕРЖАВОЮ" ПОЖИНАЄ БУРЮ

Більше сотні працівників позиваються в суді зі своїм підприємством – ЗАТ „Коростенський фарфор". Такою була реакція трудового колективу на спробу правління товариства в судовому порядку покарати власну працівницю, членкиню КУН Тетяну Муравицьку та часопис „Нація і держава", який у номері за 1 березня ц.р. за її підписом надрукував колективне звернення 67 працівників заводу.

2

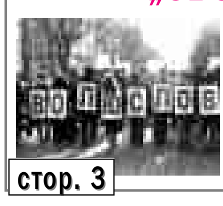
ЧИ ПОДОЛАЄ КУН ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ БАР'ЄР?

Національний Майдан піде за такими силами, як КУН

стор. 2

ОБРІЗАЮТЬ УКРАЇНСЬКУ „СВОБОДУ"?

Кара за підтримку Помаранчевої революції

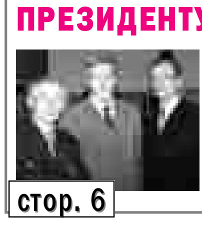
стор. 3

***ЄВГЕН ГІРНИК:* ГРОМАДЯНИН УКРАЇНИ ПОВИНЕН МАТИ ЄДИНИЙ ПАСПОРТ**

стор. 5

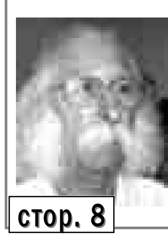
ЛІКАР КОЛОМІЄЦЬ ХОЧЕ ДОПОМОГТИ ПРЕЗИДЕНТУ

Тема здоров'я лідера держави може бути закритою до розумної міри

стор. 6

***ІВАН МАРЧУК:* "КОНГРЕС Я ДУЖЕ ПОВАЖАЮ І ШАНУЮ"**

стор. 8

Передплата на часопис "Нація і держава" приймається поштовими відділеннями. Індекс 09715.

ВАЖЛИВО

Французькі домовленості НАК „Нафтогаз України"
НАК „Нафтогаз України" і компанія „Газ де Франс" домовились про розробку спільних проектів щодо транспортування газу із Середньоазійського регіону через Україну в Європу, не пересікаючи Росію. Про це в Парижі повідомив голова правління НАК Олексій Івченко. Він відзначив, що Україна стала шукати нові шляхи транспортування середньоазійського газу, зокрема з Ірану, після відмови Росії брати участь у цьому проекті. У Франції також підписано угоду, яка передбачає, що "Нафтогаз" постачатиме газ до розподільчої мережі в Румунії, яку придбав "Газ де Франс".

Ющенко за Єдину Помісну Православну Церкву
"Утворення Єдиної Помісної Православної Церкви є одним з найважливіших факторів самовизначення нашої нації". На цьому наголосив Президент України під час зустрічі з членами Української ради церков і релігійних організацій у Києві.

Вулиці Гонгадзе і Гетьмана
Відтепер на мапі Києва замість вулиці Індустріальної буде вулиця Вадима Гетьмана, а Машинобудівнаноситиме ім'я Георгія Гонгадзе. Таке рішення ухвалено на сесії Київради.

В Україні вже 1871 мільйонер
Таку інформацію має податкова адміністрація. За словами заступника голови ДПА України С. Лекаря, це вдвічі більше ніж у 2003-му.

Власникам дали гарантії, а народу...
Меморандум про гарантії прав власності та забезпечення законності під час їх реалізації підписали Ю. Тимошенко й В. Литвин у присутності Президента В. Ющенка, який завірив цей документ своїм підписом.

Затримано високопосадовців
Генпрокуратура затримала начальника фінансово-економічного управління „Укрзалізниці" та його заступника, а також голову правління „Укргазбанку" В. Ляшка, яких підозрюють у причетності до розкрадання майже 300 млн. гривень.

Громадські приймальні Президента
З 1 липня почнуть працювати регіональні громадські приймальні Президента України. Про це повідомив заступник Держсекретаря Маркіян Лубківський.

Місце лідера виборчого списку „НСНУ" вільне
Віктор Ющенко заявив, що схиляється до думки, що він не повинен очолювати виборчий список "Народного союзу "Наша Україна" на наступних парламентських виборах.

Українські школи з кримськотатарським ухилом
У кожному районі Криму буде українська школа, де факультативно викладатиметься кримськотатарська мова. Про це заявив голова Ради міністрів Криму Анатолій Матвієнко.

У 2004 році Янукович завищував ВВП
СБУ офіційно звернулася до Держкомстатистики із проханням виправити розрахунки валового внутрішнього продукту за 2004 рік, оскільки в них було закладено фіктивні 30 млрд. гривень.

Тимошенко присягнула в політичній вірності Президенту
В Інституті політичних наук у Парижі вона заявила, що підтримає кандидатуру В. Ющенка на президентських виборах у 2009 році та піде на вибори в одному блоці з Народним Союзом "Наша Україна".

ГУАМ може поповнитися новими країнами
Регіональне об'єднання зацікавило Румунію, країни Прибалтики, Киргизію. Про це заявив президент Грузії М. Саакашвілі в Києві під час „Міні-Давосу".

На дорозі зник мільярд
За даними Рахункової палати, кілометр реконструйованої Укравтодором траси "Київ-Одеса" коштував державі вшестеро дорожче, ніж кілометр цієї ж дороги, що споруджували в плановому порядку в попередні роки, а проектну вартість реконструкції перевищено на 870 млн. грн.

Відкриється швидкісний рух до Москви
Українська і російська залізниці з 1 серпня відкривають регулярне швидкісне сполучення за маршрутом Москва-Київ. Перебування в дорозі становитиме 9 год. 30 хв. Тепер проходження поїздів становить 13-14 год.

Україна матиме свій супутник зв'язку
Відповідний указ підписав Президент В. Ющенко. Це дозволить заощадити значні кошти, адже сьогодні українські користувачі за оренду іноземних супутників платять мільйони доларів щорічно.

Звільнено ректора – друга „проффесора"
Нарешті звільнено з посади ректора Національної академії державної податкової служби Петра Мельника - голову Київської обласної організації Партії регіонів України, який змушував студентів голосувати за „проффесора" Януковича.

Україна залишить Росію без електрики?
Україна веде переговори з Росією про підвищення ціни на експортну електроенергію. "Якщо ми знайдемо ціну, яка задовольнить обидві сторони, контракт буде продовжений, якщо ні - експорт до Росії буде припинений", - заявив міністр палива і енергетики І. Плачков.

Мертві душі
Тарас Стецьків повідомив, що в НТКУ працюють 1892 працівники, серед яких є й такі, "які лише рахуються та за платнею приходять".

Контрабанда в Міноборони
За контрабанду затримано генерал-майора Сергія Савченка, який обіймав посаду командира українського миротворчого контингенту в Республіці Ірак.

КРУ стурбоване зловживаннями на держпідприємствах
Головне контрольно-ревізійне управління оцінює обсяг виявлених зловживань у ході перевірок державних підприємств-монополістів у 11 млрд. гривень. Серед найбільших монополістів-порушників "Укрзалізниця", "Нафтогаз України" і його дочірні компанії, "Укрспирт". Причиною погіршення фінансових показників цих компаній стали зловживання в роботі їхніх екс-керівників.

Українська розвідка осиротіла
Президент В. Ющенко „віддячив" Олександру Галаці за підтримку Помаранчевої революції – звільнив з посади начальника Головного управління розвідки Міністерства оборони. Генерали й адмірали, які були на боці Януковича, далі посідають свої посади.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ПРОЦЕС НАД „НАЦІЄЮ І ДЕРЖАВОЮ" ПОЖИНАЄ БУРЮ

У публікації йшлося про те, що з приходом на посаду директора В. Драгана, власника контрольного пакету акцій ЗАТ, ситуація на підприємстві погіршилася, працівників відправляють у відпустки без утримання, змушують працювати у вихідні дні...

Люди потерпають від нехтування їхніми трудовими та майновими правами, а керівництво вважає, що ці відомості псують репутацію підприємства, порочать честь та гідність директора й вимагає спростування наведеного в статті та відшкодування моральних збитків по 10 тис. грн. з Т. Муравицької й газети на користь заводу та В. Драгана.

Звернувшись до суду, пан В. Драган, очевидно, вирішив показати, хто в домі хазяїн, - приструнити пані Тетяну, а заодно і газету. Та не виходить. Часи не ті. Суд зайняв виважену позицію. Відбулося вже декілька його засідань, які швидко закінчувалися у зв'язку з появою нових обставин справи, що підтверджують правоту працівників підприємства. Останнього разу представник газети в суді, голова Київської міської організації Конгресу Михайло Мохналь вніс клопотання про те, щоб взагалі припинити провадження справи до завершення інших судових слухань та вивчення обставин, які мають істотне значення в цьому процесі...

Суть у тому, що на даний час до суду подано понад сто позовів працівників до власного підприємства ЗАТ „Коростенський фарфор" про стягнення заробітної плати за час вимушеного простою. Крім того, 14 червня прокуратурою м. Коростеня порушено кримінальну справу за фактами внесення неправдивих даних службовими особами товариства до заяв працівників. Міністру внутрішніх справ скеровано заяву з проханням призначити перевірку законності проведення додаткових емісій акцій на підприємстві та діяльності посередницької фірми „Садро-Деко", яка працює на території заводу. Акціонери також вимагають від правоохоронців з'ясувати, на яких підставах і хто став власником житомирського магазину „Коростенський фарфор", що належав товариству.

Недавно Тетяну Муравицьку звільнили зі скромної робітничої посади оправника-чистильника: формально - у зв'язку з реорганізацією виробництва, а справжній мотив - „щоб не збурювала колектив". Але й тут не все гладко. На день звільнення вона вже була членом Всеукраїнської профспілки „Захист справедливості", осередок якої створено на підприємстві. Зважаючи, що звільнення проведено без погодження з профспілкою, Т. Муравицька подала до суду позов з вимогою поновити її на роботі й оплатити час вимушеного прогулу. Ще одним позовом вона вимагає заробітної плати за роботу у вихідні дні. Очевидно в заводоуправлінні занервували, бо не визнають новоствореної профспілки і тривалий час без жодних пояснень не допускають до роботи її голову Б. Шевчука. Тож пан Борис через прокуратуру з'ясовує правомірність таких дій.

Юристи пана В. Драгана дуже поквапились з позовом до „Нації і держави" та Т. Муравицької й не зауважили, що лист колективний, його підписали 67 працівників, тому представник газети вважає за необхідне залучити їх в якості відповідачів. Судове засідання відкладено до 7 липня для прийняття рішень щодо заявлених клопотань.

До перемоги ще далеко, але перші позитивні результати цього процесу, досвід Тетяни Муравицької та її команди (організовано ініціативну групу, проведено збори трудового колективу, створено комітет захисту прав робітників, засновано на підприємстві первинну організацію незалежних профспілок, залучено до процесу Конгрес Українських Націоналістів, правозахисні організації регіону) надихають людей у боротьбі й є повчальними для багатьох колективів, що страждають від свавілля власників. Головне, люди більше не бояться владожмців, підіймаються з колін і вчаться захищати свої права в суді.

Помаранчева революція не подарувала нам царства справедливості - його треба здобувати самим. Це і роблять працівники ЗАТ „Коростенський фарфор".

Богдан Захаряк
На світлині автора:
Т. Муравицька

ВИБОРИ-2006

ЧИ ПОДОЛАЄ КУН ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ БАР'ЄР?

Вибори дають партіям оцінку - позитивну чи негативну. Якщо партія не бере участі в парламентських виборах, вона не виконує основної функції – представляти свою ідеологію та її прихильників у вищому законодавчому органі країни.

Коли партія почувається потужною, вірить у свої сили, то вона може дозволити собі йти на вибори самостійно. Коли ухвалюється рішення про блокування з іншими політичними силами, варто ретельно проаналізувати характер цих організацій і з'ясувати для себе – ці союзники посилять чи сприятимуть послабленню позицій нашої партії. Однак блокування з іншими часто означає роботу на інших, на зростання авторитету союзників за рахунок власної організації. Важливо також, яке місце запропонують вам у тій чи іншій передвиборній коаліції - місце рівноправне чи не зовсім...

Необхідно зрозуміти, що на сьогодні КУН залишився практично єдиною в Україні партією, яка послідовно і принципово відстоює національні інтереси українців, інтереси української нації. Для всіх інших – українські національні інтереси є питанням другорядним і ситуативним, до якого ставляться досить цинічно: якщо воно допоможе взяти більше голосів, тоді його обстоюють, якщо ні, то намагаються його взагалі не чіпати. Це притаманно Народному союзові „Наша Україна", партії „Батьківщина" та багатьом іншим.

Нині КУН має вельми сприятливу нагоду приєднати до свого електорату всіх тих українців, які розчарувалися в політиці і політиках через те, що Україна за ці 14 років не стала українською, які обурюються тим, що всі ці роки в державі торгують національними інтересами, символами та вартостями, що українство не підтримується владою і змушене постійно перебувати в обороні.

Деякі політологи, оцінюючи перспективи КУН, дають йому 1 чи 1,5 відсотки підтримки на виборах до парламенту 2006 року. Це не повинно засмучувати. Ці політологи виходять із реалій минулого, вони не помітили принципових змін, що відбулися внаслідок Помаранчевої революції, вони не помітили явища розчарованого Майдану, де, між іншим, ніхто не хотів ані подвійного громадянства з Росією, ані офіційного статусу російської мови. Цього хотів електорат Януковича, а Майдан був національно-патріотичним. А тепер Майдан побачив, що владою виконуються не його вимоги, а вимоги тих, хто підтримував Януковича. Отже, яскраво виражена національна складова Майдану шукатиме собі інших лідерів, які мають такі ж самі національні переконання. Національний Майдан піде за такими силами, як КУН, УНП, що не зрадили національно-визвольні прапори Помаранчевого повстання. Тим більше, що нинішня влада забула про цю частину свого електорату, відчайдушно намагаючись залучити до себе електорат Януковича і зберегти національно пасивних учасників Майдану.

Нині КУН має всі об'єктивні підстави для того, щоби на виборах 2006 року отримати щонайменше 3% голосів виборців, решта залежить від вправності проводу, від потуги аналітичного центру партії, від політичного мистецтва лідерів.

Мирослав Плай

нація і держава
21.06 – 27.06. 2005 р.

ОБРІЗАЮТЬ УКРАЇНСЬКУ „СВОБОДУ”?

Недавно відбулася зустріч керівництва корпорації „Радіо Свобода – Радіо Вільна Європа” з донецьким олігархом Рінатом Ахметовим. Під час спілкування з олігархом та його оточенням обговорювалася перспектива мовлення „РС” на Донбас частково російською мовою.

Невдовзі після цього керівника української служби радіо „Свобода” Олександра Народецького було переведено до туркменської редакції, а його заступниця Ірина Халупа „тимчасово” перейшла на іншу роботу, хоча, як ми знаємо, немає нічого постійнішого, ніж тимчасове.

Новим керівником української служби „Свободи” призначено 34-річну Ольгу Буряк, прийомну доньку знаного дипломата Володимира Василенка. До цього вона нічим особливим у роботі не відзначалася.

Попереднє керівництво служби не приховує, що на українську редакцію радіо „Свобода” здійснюється з боку керівництва корпорації тиск.

По-перше, звинувачують в тому, що українська служба надто пропагандивна (читай надто українська); по-друге, нібито не використовує сучасні форми: легкі, розважальні (на кшталт „Руского радіо”, радіо „Шансон” і таке інше); по-третє, в ефірі не використовується російська мова. Крім того, ті достойники вважають, що „Свобода” мало надавала слово Медведчуку, Януковичу, Шуфричу та іншим представникам попередньої влади.

З початку квітня під тиском начальства було закрито на „РС” усі культурологічні та історичні передачі. Восени розпочнеться радикальніше переформатування ефіру української служби. Яке саме? Як уважають деякі журналісти, головними ньюсмейкерами, себто „зірками” РС тепер мають стати вищеназвані діячі „опозиції”: Шуфрич, Медведчук, Янукович, Кравчук, Коновалюк. Їм буде негайно надаватися ефір. Підставою для таких прогнозів є той факт, що після подій в Ужгороді, пов’язаних зі справою екс-голови Закарпатської ОДА Різака, один з учасників бешкету, Шуфрич, одразу ж отримав ефір на радіо „Свобода”.

Щойно Леонід Кравчук заявив з трибуни Верховної Ради, що не став би підписувати угоди про ліквідацію СРСР у Біловезькій Пущі, якби знав, що будуть так „утискати” СДПУ(о), як тут же його запросили на „Свободу”. А 15 червня на „Свободі” годину виступав Медведчук.

До речі, йдеться про партію, за якою, як стверджують соціологи, стоять 1,5% виборців, а її присутність в радіоефірі „Свободи” щонайменше у 20 разів перевищує її реальну вагу в українському суспільстві. І це називається об’єктивністю і збалансованістю? Серед київських журналістів поширюються оповідання про те, як принижувалися кореспонденти „Свободи”, запрошуючи до себе Януковича та його прес-секретаря Ганну Стеців-Герман.

А з нової влади за такої об’єктивності і збалансованості останнім часом на „Свободі” був лише Роман Безсмертний, віце-прем’єр та, здається, один раз Микола Томенко.

Кажуть, що достойники корпорації Френк Вільямс і Ненад Пейдж не володіють українською, але володіють російською мовою і інформацію про Україну отримують з російських джерел, у нашому разі з телеекранів „Інтера” та „ICTV”. Саме вони ініціюють зміни на українській службі „РС”. Може, таким чином хочуть покарати нас за Помаранчеву революцію? Бо, мовляв, тоді служба поводилася незбалансовано, будучи явно на боці помаранчевих. Чому ж тоді американські ЗМІ в ім’я збалансованості не дають ефір Саддаму Хусейну, Бен Ладену і Кім Чен Іру? Зрозуміло одне: українську редакцію хочуть зробити неукраїнською наскільки це можливо. Але чи потрібна тоді така „Свобода” українцям?

Павло Васильченко

НІЩО НЕ ЗАБУТО

ЯК РОЗПОЧАЛАСЯ ВІЙНА МІЖ СТАЛІНИМ І ГІТЛЕРОМ

Ніякого віроломства у нападі Гітлера не було, а якщо й було, то, в першу чергу, з боку Сталіна. З цього приводу згадується відоме фото: Молотов і Ріббентроп підписують сумнозвісний пакт, а позаду стоїть Сталін, лукаво посміхаючись, мовляв, обдурили ми Гітлера: він тепер спрямує свої сили на війну проти Англії, а ми тим часом підготуємо смертельний удар в спину.

Це мало статися в липні 1941 року. За півтора роки з часу підписання пакту Молотова-Ріббентропа Сталін так підготувався до нападу, що за кілька тижнів вся Європа опинилася б під московським чоботом. Та „віроломний” Гітлер зумів розгадати підступний сталінський план і своїм упереджувальним ударом сплутав усі карти Сталіна, а заодно і Західну Європу врятував від колгоспного рабства.

Сьогодні вперто замовчується той факт, що гітлеризм постав великою мірою завдяки допомозі Совєтського Союзу. Голодомор 1932-33 років забрав життя близько 10 млн. українців тільки тому, що український хліб московські нелюди відправили в Німеччину, щоб підтримати режим Гітлера, який щойно прийшов до влади.

На початку війни Росія зазнала ганебних втрат: два мільйони червоноармійців здалися в полон без бою, кинувши зброю; півтора мільйони перейшли в полон зі зброєю в руках; п’ятсот тисяч були захоплені в полон за різних обставин; один мільйон дезертирував (із них 657354 було виловлено, 10200 розстріляно, інші зникли безвісті); вісімсот тисяч були вбиті і поранені; приблизно 1 мільйон розсіялись в лісах і тільки 980 тисяч відступили на схід; пропали безвісті 20 генералів і 182432 офіцери, 196 генералів (в тому числі кілька командувачів арміями) потрапили в полон.

Як таке могло статися? Російська історіографія це питання замовчує. А відповідь дуже проста: люди не хотіли воювати ані „за родіну”, ані „за Сталіна”. Червоноармійці сподівались на краще життя в полоні культурної Німеччини. Це й стало основною причиною поразки Червоної армії на початку війни.

Тільки побачивши нелюдський терор нацистів, люди зрозуміли, що таке німецький нацизм. І це використала совєцька пропаганда для повернення армії бойового духу. Та цього виявилося недостатньо, і Сталін видав наказ про створення „заградотрядов”, які унеможливлювали дизертирство. Знаменно, що після війни абсолютна більшість військовополонених і цивільних громадян СРСР не захотіли добровільно повертатися додому, виявивши волю залишитись у західних країнах, в чому їм не зовсім пощастило через солідарність західних альянтів з СРСР.

Часточка цієї правди вже відома простим людям. Але це тільки верхівка велетенського айсберга безсоромної і злочинної брехні, яку офіційно називають „історієй вєлікой отєчєствєнной войни совєтского народа”. Брехня прихована вже в надуманому терміні „совєтскій народ”. Такого народу ніколи не було. За свою державу боролися росіяни, а всі інші поневолені російською імперією народи стали лише гарматним м’ясом, яке безжально нищили бездушні й часто бездарні сталінські воєначальники.

Отож, нічого, крім подиву та обурення, не може викликати „святкування” „днів перемоги” в Україні, а тим більше участь у тих блюзнірських видовищах лідерів Помаранчевої революції.

Степан Семенюк, Польща

ПИШЕ ГРИЦЬ З СУХОЇ БАЛКИ

Моє пошанування,
пане редакторе!

У нас – подія: завітав до Сухої Балки сам Вася з Шулявки, знаменитий на весь Київ злодій. У селі хотіли до міліції телефонувати, але Вася запевнив, що прибув як зелений турист. Заквартирував у мене. Ну й потішив він наш політикум!

Заїжджав, каже, в Новоград-Волинський (Звягіль по-старому), так там вже пам’ятник поставили, бронзовий, почьотному громадянину Із-раї-ля Звягільському, на родінє прєдков, так сказать, від вдячних земляків - Великому Герою України - будівничому Донбасу...

Ну а про Вітренчиху що розказував... Та то не до друку. У наших хлопів пащеки повідпадали. Виявляється, вона там, у Києві у павловській лікарні, мітинг робила, всіх у партію свою записала...

А ще Вася таке розказав: „Києвом всюди гасла: „Бандитів у тюрми!” Але хто дружков Кучми посадить в Лук’янівський звіринець? Дадуть їм отдєльную камеру з телевізором, відео, комп’ютером і телефоном. Кормьожка задаром. Я би так сто літ прожив! Он Паша Лазаренко як погладшав в американській тюрмі. А я б його поставив на розі Інститутської і Хрещатика за постового гаїшника. Стоїть, і ніякий тобі товстопикий джип проти правил не попре на таку товсту пику з жезлом. Премії б діставав за зразкове перехрестя. І через років 5 би представився... Від чаду і вихлопних газів.

Або кричать всі: „Куч-му в тюрму! Куч-му в тюр-му!” Та йому тюрма буде за курорт. Розікрав у народу 7 мільярдів - тепер най верне. Треба Ку-чмо поставити швейцаром в Маріїнському палаці, а його Людку - касиром, білети продавати. Та народ валом повалить, як в мавзолей. І доход державі буде. А так тільки корми його... А він що, ті 7 млрд. верне? Дзуськи! Треба змусити працювати до послєднєй каплі крові, - так Сталін учив!

Але Серьогу Кивала - не трожь! З ним треба інакше. У нас на Поділі кажуть:

“Ваську Гофмана не трожь!
Прочь с него сомнения!
У него евреи сплошь
В каждом поколении.”

Хай собі Серьога сидить ректором Одеської юракадемії і рахує не голоси, а хабарі від студентів. Треба ж хоч один совєтський вуз залишити – як музей. Бо правнуки не будуть знати, що то є кому-на, а кому-ні.

Ну а хенерала Біло-коня треба на білого коня посадити і хай їздить без сідла в білих шароварах і голубій сорочці по Майдану, коло козака Мамая - забавляє туристів і бере по 10$ за фото. Треба заробляти гроші! Щодня на три ящики горілки!

А Бакая упустили. Он до Ліліпутіна змився, як Акаєв... І вже він не Ігор, а Єгор, і ніякій не Бакай, а Бакаєв. І ніколи його нова власть не дістане!

А Кравчука можна. Його б на Інтері телеведучим працевлаштувати: за особливі заслуги перед партією! Він же 24 години підряд говорити може і нічого не сказати - істинний ідеолог КПРС! Старі коммуністичні мозги членам ВКП(б) з 1917 р. прочистив би і примирив їх з ОУН-УПА...”

Як думаєте, пане редакторе, чи добре радив Вася з Шулявки? Нашому політикуму сподобалось. А вам?

Моє пошанування!

Гриць Волохатий

ЩО БУЛО НАСПРАВДІ

Совєтська пропаганда створила багато облудних міфів, які, на жаль, живі й досі. Один з них – про “несподіваний і віроломний” напад Німеччини 22 червня 1941 р. Його мета – виправдати ганебні поразки Червоної армії, надати визвольного ореолу російсько-німецькій війні 1941-1945 рр.

Всупереч брехливому твердженню комуністичної пропаганди, офіційне оголошення Німеччиною війни Росії відбулося. Це неохоче визнало уже в наш час МЗС Росії. У своєму “Дипломатическом вестнике” воно надрукувало матеріали про те, що німецький посол у Москві граф фон Шуленбург в ніч з 21 на 22 червня 1941 р. зустрівся з В. Молотовим і зачитав йому меморандум. В ньому, між іншим, говорилося, що совєтський уряд зрадив і порушив договори та угоди з Німеччиною й готовий завдати удару в спину націонал-соціалістичній Німеччині, яка веде боротьбу за існування, а тому фюрер віддав наказ німецьким збройним силам всіма засобами і силами відвести цю загрозу...

Ця заява була законною з погляду тодішнього міжнародного права.

Не зважаючи на всі крутійства російської пропаганди, беззаперечним є факт що СССР відкрито вступив у Другу світову війну в Європі як союзник фашистської Німеччини. Він здійснив воєнний напад на Польщу, завоював країни Балтії, відібрав у Румунії Молдову, зробив спробу поневолити Фінляндію, утвердитися на Балканах. Його хижацькі апетити злякали навіть німців.

Російсько-німецька війна була збройною боротьбою двох колишніх співучасників, а потім суперників міжнародного розбою. Цілі обох загарбників були однаково чужими українському народові. Основною причиною воєнних невдач Москви було небажання українців воювати за російський окупаційний режим, який за 20 років свого правління планомірно здійснював геноцид щодо українців і знищив наших людей більше ніж їх загинуло на фронтах двох світових воєн.

Сьогодні сталінський міф про “несподіваний і віроломний напад Німеччини” розвінчаний. Але його намагаються реанімувати всілякі симоненки й герасімови, готуючи грунт для чергового “освобождєнія” України. Зупинити нахабних фальсифікаторів - наш з вами громадянський обов’язок.

Дмитро Грицай

нація і держава
21.06 – 27.06. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ДЕРУТЬ З НАС ТРИ ШКУРИ

Нація має знати, в якому упослідженому стані вона перебуває у своїй державі.

Керівні посади в сфері виробництва посідають представники нацменшин. Вони допомагають один одному в придбанні за безцінь заводів, фабрик, хороших господарств. А українці працюють на них за мізерну оплату в жахливих умовах. Приміром, Подільський плодоконсервний завод. Керує ним представник меншини, - закуповує яблука в селян по 10 коп. за кг. Селяни йдуть на це, бо хоч якась копійка буде, бо більш нема куди їм діти вирощеної на своїй землі продукції.

Село сьогодні в жахливому стані: є сім'ї, де дітей не пускають до школи, бо нема в чому і за що. Злидні прийшли і все – пропаща година. Ми не плачемо за Союзом, та навіть за ті 10 коп. можна було купити 10 пачок сірників, заплатити за 10 кВт електроенергії, а зараз - що за них можна купити? За Союзу жодна організація не приймала ніяку сільськогосподарську продукцію за такою ціною. На Київських базарах на найкращих місцях торгують представники нацменшин, а люди із села продають вирощене на своїх городах по закутках, і більшість продасть за безцінь, що тільки стане на автобус додому доїхати, не кажучи вже, щоб дітям щось купити. А чи дали б представники нацменшин найкращі місця на базарах у своїй державі українцям? Звичайно, що ні. Так що українська нація не господарює в своїй країні.

Перший Президент України Л. Кравчук сказав колись ясно: «Я хочу, щоб євреї жили в Україні краще, ніж в Ізраїлі». А за українців мови нема. Українців хто, де і в якій державі захистив? Вони працюють в інших країнах, і їм ніде не платять таку платню, як своїм робітникам. А Кравчук хоче, щоб чужинцям ще краще жилося в Україні, бо він сам із тими, які деруть з українця останнє. То, може, тепер Ющенко подбає за свій народ?

Олексій Кравецький,
Хмельницька обл.

ЗРОБІТЬ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ РЕЗЕРВАЦІЮ... ЩОБ ВИЖИЛИ

За останні 350 років українська нація звикла до почуття власної меншовартості. Звикла й до клейма „молодшого брата", до того, що в неї вкрали ім'я, історію, найменувавши патріотів - героїв України зрадниками та бандитами. І хіба це не трагедія народу, коли наші діти ростуть моральними каліками, бо ані в дитячому садочку, ані в школі, ані в ВНЗ не чують рідної мови. І це ще в кращому випадку.

Коли засуджували Василя Стуса, то один зі свідків обвинувачення закликав покарати поета лише за те, що він постійно розмовляв рідною материною мовою!

Втома від етноциду - цілеспрямованого нищення української нації на власній землі досягла критичної маси, яка через Майдан привела до влади Віктора Ющенка, бо він задекларував себе патріотом. Його ж основний „опонент" принципово та наполегливо демонстрував повне ігнорування нашої мови. Доходило до смішного (якби не було так боляче): коли біля дільниці під час третього туру стояло авто, з якого линули звуки Гімну України, то це вважалося агітацією за Ющенка!

Те, що етноцид повною мірою тривав у часи, які цинічно називалися роками „незалежності" України, - доведений факт. Якщо у 2000 р. всіх видань рідною мовою було 35%, то вже у 2003 р. - лише 20,7%. На кожного громадянина України щороку припадає лише по одній свіжій книжці мовою корінної нації і 56 - некорінної! За даними останнього перепису населення, на Донеччині українцями назвалися 56,7%, а українською мовою освіту отримували лише 14% (в Донецьку - 6% , в Єнакієвому та Макіївці - по 4%). У галузі вищої освіти - та ж картина. Та невелика кількість випускників шкіл і класів з рідною мовою навчання змушена продовжувати освіту у ВНЗ, технікумах, училищах з російською мовою викладання. Більше того, у Донецьку немає жодної міської україномовної газети.

Загалом у нашій державі діє 2399 державних шкіл з російською мовою навчання. А це означає, що фінансуються вони з державного бюджету. В Російській федерації, наприклад, немає жодної школи з українською мовою навчання. І питання про це навіть не ставиться.

Кожен пересічний українець багато чув про „проблеми" російського населення в Криму. А хто що знає про проблеми тамтешніх українців, яких, за даними перепису, в АРК - 24,3%. Так ось: у Криму правом на отримання освіти українською мовою користуються лише 0,9% школярів. Зважте, що співвідношення українців і росіян у Криму - 1 до 2.4, а співвідношення навчальних закладів з українською та російською мовами навчання, в тому числі й дитячих садків, - 1 до 100. У Севастополі, де українці становлять четверту частину населення, навчання українською мовою ведеться лише в одному з 67 загальноосвітніх закладів. У бібліотеках міста україномовних видань лише 2%.

Коли називати речі своїми іменами, то відбувається етноцид та порушення прав людини. Як конституційних, так і загальнолюдських. Що робити? Прочитавши листівки базилюків-вітренків, у яких істерично кричиться про „насильницьку українізацію", та надивившись шоу з Сєвєродонецька, задаюсь питанням: невже ці 2% книг у Севастополі їм у горлі кісткою стали?

Оскільки на державному рівні ці болючі для нас, українців, питання й досі не піднімаються, і нова влада поки що не збирається припиняти дискримінацію українців в Україні, то вношу пропозицію: на базі південно-східних регіонів створіть для нас чи гетто, як німці створювали євреям, чи резервації, які в США мають індіанці. Можливо, хоча би там українцям буде надана можливість отримувати освіту, читати книги й газети та навіть просто розмовляти рідною мовою.

Костянтин Нікітенко,
м. Донецьк

КИМ ПОЧУВАЄТЕ СЕБЕ, ДЕРЖАВНІ МУЖІ?

ПИТАННЯ З-ЗА ОКЕАНУ

Яких ще змін потребує Україна, щоби визнати борців ОУН-УПА, які боролися проти окупантів червоної Москви і гітлерівської Німеччини, гинули і здобували самостійну і вільну Українську державу?

Українська влада, уряд та нардепи у Верховній Раді потребують національної свідомості, належних знань про національно-визвольну боротьбу української нації. Жаль, що за 15 років незалежності ще досі не вивітрився з їхніх голів дурман про сім'ю радянських народів та про „старшого брата" з півночі.

Помаранчева революція перемогла, але не закінчила розпочатих зрушень.

Жодна країна після розвалу СРСР не має такої байдужості до історичної справедливості відносно борців за незалежність своїх держав. Польща в часи окупації не мала воюючої армії, як Україна. Вона мала три партизанки: Крайову, Людову, Хлопську. Після війни Польська держава визнала їх воюючими силами з усіма належними пільгами, а іменами своїх героїв назвала школи, вулиці й площі. Те ж зробили Литва, Латвія, Естонія. Сучасна Росія повернула містам дореволюційні назви, віднайшла місце, де була розстріляна більшовиками царська родина, їхні останки перепоховані.

А ким є ми, панове українці? Невже сивочоле братерство ОУН-УПА повинне пікетувати Верховну Раду, щоби відстояти історичну справедливість? І чи не соромно Україні перед сусідніми державами?

А чому спокійно дивляться голови обласних і районних адміністрацій на те, що досі в Україні бовваніють пам'ятники ворогам, а їхні імена носять назви шахт, заводів, вулиць?

Біда в тому, що багато є не тільки чужих Україні нардепів, але й чужих чиновників, котрі чи залишилися у своїх теплих кріслах, чи щойно їх отримали. Вони не знають історії українського народу, його визвольних змагань, і не хочуть знати. Високопосадовці не тільки нехтують національною справедливістю, а ще й скавулять за російською офіційною мовою в Україні. Серед них найодіозніші - П. Симоненко, О. Мороз. Дав зрозуміти, на чий млин воду ллє, кого і що обороняє і секретар РНБОУ П. Порошенко. Він - за русифікацію українців. Натомість не чутно від секретаря РНБОУ турботи про українську діаспору в Росії та в інших країнах колишнього СРСР, про відкриття для них українських шкіл, садочків, церков.

Щодо державної та офіційної мов, то просто комедія. Коли і де розмовляти державною, а коли - офіційною? Панове нардепи, високі чиновники, не збивайте з пантелику себе і людей. Державна - то і є та сама офіційна, і кожен повинен її знати: в уряді, в банках, у судах, у Верховній Раді, в міністерствах і всіх навчальних закладах. Україна є державою, а не колонією. Ще є мова приватна, яка може бути не тільки російською, а й циганською, і нею може розмовляти хто хоче. Не має національності американець, кандієць згідно з законами, але в них державною мовою і офіційною є англійська. Польща має польську, Німеччина – німецьку, Франція – французьку. В них затверджено: державна й офіційна - одна мова. У вищеназваних державах без знання державної мови ніхто не отримає ніякої праці. Хто хоче працювати, той мусить вчити мову. А що з вами робиться, українці?

Помаранчева перемога давала надію на національну справедливість. Але ж не так... Перефарбовані тут як тут: ми вже з вами! І все стало зрозумілим...

При цьому пече згадка про п. Юрія Шухевича. Він з друзями прибув зі Львова на Майдан. У нього був найщасливіший день, день найбільшої радості. Сповнилась його мрія - Помаранчева революція перемогла, переміг Віктор Ющенко! Коли пан Юрій з друзями підійшов до сцени і попросив пару хвилин, щоб привітати Майдан, то керуючий сценою йому відмовив. Незрячий п. Юрій спробував навіть звернутися до надійної поважної особи - і теж відмовили. Зате Азарова пошанували: цей скептично всміхався на сцені, а потім підійшов до мікрофона і почав штокати...

З яким тягарем на душі повертався до Львова п. Юрій Шухевич - син легендарного Романа Шухевича - генерала-хорунжого Тараса Чупринки?

Високопосадовці радянської окупаційної влади мали можливість здобути вищу освіту, отримати престижну працю, добре житло, величатися червоними партійними квитками... У п. Юрія Шухевича було інше життя: ріс без татової ласки й опіки в спеціальних інтернатах (дитячих тюрмах для малолітніх), опісля - суд, тюрма, заслання, каторга, де і втратив зір. За що? За те, що він був сином Романа Шухевича й не зрікся свого тата, його ідей і не дав себе використати кадебістській пропаганді.

Хочу звернутися до високопосадовців і народних депутатів, які є синами й доньками, і вже мають своїх синів і доньок, і запропонувати їм поставити себе на місце п. Юрія і багатьох інших каторжників, котрі каралися при УРСР за ідеї самостійної незалежної Української держави: "Як почуває себе кожний з вас? І ким?"

Маруся Боднар,
Вінніпег, Канада

БЕЗ ВЛАДИ – НЕМАЄ ВОЛІ

Сьогодні будь-яка політична сила „помаранчевого табору" радісно плескає в долоні та співає „осанну" новій владі. Але є виняток – націоналісти.

Чому? Бо ця влада, за словами теоретика націоналізму Дмитра Донцова, „не оголосила національну ідею - остаточним ідеалом проти внутрішніх і проти зовнішніх сил, що сковують її енергію". А без чіткого визначення цієї принципової для кожного націоналіста позиції - ніяких розмов про „помаранчеві одностроі" надалі йти не може.

Хто серед „веселки" так званих українських політиків спроможний оголосити цю ідею такою? „Мінлива зграя крикливих горлиць" в „парламентських кублах", більшість з яких вже стали місіонерами за роки депутатської роботи? „Незграбна соломаха", що зветься тепер „професійним урядом"? Чи „гумоподібний Президент", який ніяк не наважиться визнати ветеранів ОУН-УПА Героями України? Не чую!

Перелякані патріоти знову шепочуть, що потрібен час. Скільки часу? Ще чотирнадцять років? Чому? Президента вкотре оточили „зашкляті вороги незалежності"? Вчепились зубами в його натруджені руки та заважають видавати справді українські укази? Цього ви вважаєте замало? Чи слід ще дочекатися результатів всенародного референдуму щодо надання російській мові державного статусу? Або ж остаточного знищення напівживого українського війська? А може, діждемось, коли багаті поділяться з бідними? Доки за всіма бандитами, нарешті, брязнуть замки „страшних в'язниць"?

Хто ми, куди йдемо? В Європейський союз! А що ми там забули? Європейські цінності? Високі стандарти життя? Їх потрібно створювати в своїй хаті, а не позичати в сусіда. До речі, цю просту істину нещодавно нагадали людству найсвідоміші з європейців – французи та голландці.

А ми? А нам досі бракує національного догматизму. „Вірити можна лише в те, що яскраво стоїть перед духовним зором", - говорить націоналістична біблія, яку дехто з неонаціоналістів вже поспішив викинути на смітник історії. І що ми можемо бачити, коли „дивимось на світ через лорнетку, накручену на чуже око, коли не здатні відрізнити рідної країни від європ та америк, державництво - від провінціалізму, свою ідею - від чужої, угоду - від боротьби?".

І чи не права була Леся Українка, повчаючи нас, що „без влади - немає волі"?

Ігор Піголь

ЄВГЕН ГІРНИК:
ГРОМАДЯНИН УКРАЇНИ ПОВИНЕН МАТИ ЄДИНИЙ ПАСПОРТ

Заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Євген Гірник, зареєстрував у Верховній Раді законопроект про запровадження єдиного паспорта громадянина України. Свою позицію він обґрунтував у інтерв'ю нашому часопису.

Мій законопроект не викликаний кон'юнктурними інтересами - це результат звернень виборців.

Нещодавно МВС та Мінфін запропонували запровадити пластикову картку замість внутрішнього паспорта. Їхній план також передбачає посилення захисту закордонного українського паспорта. Ці пропозиції свідчать, що коли паспортну систему не звести до єдиного знаменника, то ми можемо одержати ситуацію, подібну до створеної з номерними знаками для автомобілів. У ній, як на мене, вже ніхто в Україні не орієнтується. Може так статися з паспортами, коли будуть діяти паспорти Радянського Союзу (вони ще фактично діють), українські паспорти та пластикові картки. Вийде повна плутанина.

Нам треба концептуально визначитися: чи ми йдемо шляхом ускладнення цієї системи, коли діють різні документи, чи уніфікуємо її. Мій законопроект пропонує єдиний документ, щоби в нас не було громадян, рівних перед законами і ще рівніших. Ми маємо подолати наслідки закритості радянської системи, коли закордонні паспорти були рідкістю, бо виїзд громадян за кордон був обмежений.

Отже, в Україні має числитися два документи: єдиний паспорт громадянина України та дипломатичний паспорт. Дипломати повинні виконувати свою функцію, тут нікуди не дінешся.

Але я вважаю, що мати два документи українському громадянину - зайве. І аргумент, що в такому випадку бюджет недоотримає близько десяти мільйонів гривень, абсурдний. Це не той випадок, коли на громадян треба накладати податок за громадянство.

Мій законопроект передбачає, що в єдиний паспорт громадянина України будуть занесені його прізвище, ім'я, дані щодо дати, місця народження, фотокарточки в різному віці. Він також має оформлятися українською та англійською мовами, і це є принципове питання. Оскільки ми обрали європейський напрямок, слід дотримуватися європейських стандартів.

Я маю досить багато звернень від виборців, які запитують: чому, коли вони мають бажання внести дані про свою національність у паспорт, вони не можуть домогтися від державних структур це зробити. А справді, чому?

Мій законопроект зобов'язує державні органи заносити в паспорт, за бажанням громадянина, дані стосовно його статі, національності, віросповідання та інші.

Слово тепер за депутатами Верховної Ради.

Конгрес-інформ

КОНГРЕС У ДІЇ

СВЯТО НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

9 червня у Кам'янці-Бузькій на Львівщині в приміщенні місцевого Будинку культури відбулося презентаційне Свято Національної Ідеї. Його ініціаторами стали районна організація КУН та безпосередньо депутат Львівської обласної ради, член Головного проводу Конгресу Роман Дідусь.

Програма свята була насиченою. Редакція журналу „Світ дитини" провела книжкову лотерею та реалізовувала українську дитячу літературу. Урочиста частина культурно-мистецької програми цього заходу розпочалася і завершилася відеороликом про незабутню Славу Стецько та відеоспогадами про Помаранчевий Майдан. У програмі Академії виступили актори Національного театру М. Заньковецької, заслужений артист України Святослав Максимчук читав поезію Івана Франка, веселили присутніх народними мотивами троїсті музики під орудою Петра Рачинського, сімейне тріо Остюків співало повстанських пісень, поет Богдан Стельмах читав свої вірші: „Зголошення до полковника Коновальця", „Бандерівці", „Шухевич", яким гаряче аплодував зворушений зал.

У програмі святкувань редактор районної газети І. Поломаний підбив підсумки конкурсу на кращий учнівський твір про національну ідею. Переможці отримали нагороди.

І головне - цього вечора урочисто до лав Конгресу Українських Націоналістів було прийнято 20 нових членів партії.

Прес-служба Львівської ОО КУН

МОЛОДЬ ДОСЛІДЖУВАТИМЕ ДІЯЛЬНІСТЬ ОУН-УПА

При Києво-Могилянській академії створено молодіжний науково-дослідницький осередок з вивчення питань націоналістичного руху в Україні, діяльності та боротьби ОУН-УПА. За підтримки професора о. Юрія Мицика та деканату гуманітарних наук студенти Могилянки та низки інших ВНЗ Києва, молодіжної референтури Конгресу планують пройти місцями боїв УПА, зустрітися з учасниками українського руху опору, розкрити маловідомі для широкого загалу сторінки історії України.

Цілеспрямованою буде діяльність щодо збору спогадів свідків тих часів, підготовки повстанських мартирологів, донесення здобутого матеріалу до якомога ширшого кола молоді.

Вже в липні молоді дослідники виїдуть у моршинський санаторій "Говерла", де заслужено відпочивають упівці. Студенти прагнутимуть усіх, хто здобував Україну, хто загинув у боротьбі за її незалежність, занести в Книгу пам'яті нашого народу.

Ярина Михальонок,
студентка НАУКМА

ДО 100-РІЧЧЯ ГАЗЕТИ "ХЛІБОРОБ"

Хлібороб

ТУРІВКА ШАНУЄ МИКОЛУ МІХНОВСЬКОГО

"Ми не допустимо, щоб проміння свободи усіх націй заблищало на наших рабських кайданах: ми розіб'ємо їх до схід сонця свободи."

Микола Міхновський

П'янким до запаморочення ароматом цвіту бузини уперемішку з духмяним, щойно висушеним сіном, з ледь чутним гулом бджіл над кетягами квітучої акації, а ще - невгамовним співом соловейків серед смарагдового листя придорожніх дерев - таким зустріло надвечірнє, древнє козацьке село Турівка, що на Київщині, гурт лубенців - журналістів "Хлібороба" - першої української газети у колишній московській імперії, яка цього року відзначає 100-літній ювілей. Біля її витоків стояли лубенці брати Шемети та вихідець з села Турівки ідеолог українського націоналізму Микола Міхновський.

Сільський голова Валентин Волочнюк, який відбуває на цій посаді вже другу каденцію, щиро, за давнім козацьким звичаєм зустрів нечисленну делегацію сусіднього регіону біля приміщення сільської ради. Ми, а це: шеф-редактор "Хлібороба" Олег Гаврильченко, журналісти Тетяна Власова, Володимир Безчасний, автор цих рядків та безкорисливий водій "четвірки" Олександр Матвієнко - були захоплені патріотичністю господаря.

Не без гордості Валентин Якович провів нас центральною вулицею села, ще не так давно з ім'ям організатора Жовтневого заколоту, а нині - вулицею Миколи Міхновського. Спротив перейменуванню намагалися чинити декілька підстаркуватих "революціонерів". Та прийняте депутатами на сесії сільської ради рішення все ж виявилося переконливішим аргументом для встановлення історичної і територіальної справедливості.

Уперше ми побували на місці колишнього родинного склепу видатного українського історика, письменника, етнографа, бібліографа Миколи Андрійовича Маркевича. На превеликий жаль, свого часу колишні радянські комісари зруйнували поховання і жорстоко поглумилися над останками родини. Та живуча пам'ять у народі про колишнього уродженця Турівки Миколу Маркевича (1804-1860рр.), і кілька десятиліть тому на цьому місці було зведено пам'ятний знак, який і до сьогодні дбайливо доглядається турівчанами.

Як свідчить історія, на гостини до Миколи Маркевича неодноразово приїздив Тарас Шевченко, а також інші відомі особистості. З цього ж села походить і відомий письменник Мусій Кононенко (Микола Школиченко (1864-1922рр.), а також наш сучасник, відомий український композитор, професор Київської консерваторії, академік АМУ Левко Колодуб. Серед його численних творів, як відомо, є і "Турівські пісні" для камерного оркестру, а також музичні замальовки, узагальнені як „Танці села Турівки".

Сільський голова В. Волочнюк за фахом агроном, уродженець Кіровоградщини, але знає історію села, наче високоосвічений гід-краєзнавець. Чимало повідав нам і звичайний водій зі столичного "Спецгідробуду" Петро Скорина, який у Турівці успадкував колишнє дворище своїх батьків.

Поміж лубенцями та сільським головою Турівки було досягнуто домовленості, що у разі підтримки чільними керівниками КУН у селі буде споруджено пам'ятник Миколі Міхновському, а також відбудовано приміщення для краєзнавчого музею його імені. Один із майбутніх експонатів уже визначено. Це портрет М. Міхновського, виконаний лубенцем Олексієм Нестеренком. Самодіяльний автор планує передати майбутньому музею портрети Симона Петлюри, Тараса Шевченка та Василя Липківського.

Дещо стомлені, але збагачені духовно, ми залишили Турівку. Залишили, аби знову повернутися туди і ступити на землю, де понад сотню років тому побачив світ Микола Міхновський - наше знамено Перемоги.

Олександр Тарасенко,
випусковий редактор
"Хлібороба", Лубни-Турівка-Київ

У ДІДІВЩИНСЬКІМ ГАЮ СТРІЛЕЦТВО ЛЕЖИТЬ...

Неподалік Фастова на цвинтарі села Дідівщини спочивають сімдесят три невідомі Січові Стрільці, які полягли в червні 1919 р. в бою проти банд червоної Москви. Увічнює пам'ять про вояків УНР невеликий меморіал з трьох хрестів, відкритий за ініціативи голови фастівської міжрайонної організації політв'язнів та репресованих Івана Приступи. Щороку на прощу до Героїв приходять їхні вдячні нащадки.

Цьогоріч вшанувати пам'ять полеглих за волю України до Дідівщини прибули члени Київського Крайового Братства ОУН-УПА, Конгресу Українських Націоналістів, Спілки Офіцерів України, УРП "Собор", "Просвіти", представники політичних партій, громадських організацій та козацьких куренів, районної і міської адміністрацій Фастівщини. Скорботному мітингу передувала панахида, яку відправили місцеві священики. Вдячне слово над могилами Січових Стрільців виголосили голова Фастівської РДА Володимир Хрищенюк, заступник міського голови Фастова Олександр Яровий, голова Білоцерківської організації КУН, член станиці ОУН-УПА Володимир Синякевич, голова секретаріату СОУ Ігор Лісовий, сотник фастівського козацького куреня Анатолій Деревецький, від Руху - Володимир Орбачук та Микола Бондаренко, від УРП "Собор" - Олексій Боженко та Віктор Коломієць, від НСНУ - Володимир Сайко, а також директор фастівського "Музею на колесах" часів УНР Анатолій Корчак.

На завершення заходу фастівець Валерій Миронов прочитав свого вірша про героїв Визвольних змагань, артист Іван Волиниць з ансамблю "Хрещатий яр" та хор "Дзвінкова криниця" заспівали стрілецьких пісень, урочисто виконали Гімн України.

Ярина Михальонок,
На світлині автора: виступає
Володимир Синякевич

нація і держава
21.06 – 27.06. 2005 р.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ

РЯТУЙМО МЕЖИГІР'Я!

19 серпня 2005 року виповнюється 1050 років відтоді, як у новозбудованому на Русі першому християнському Спасо-Преображенському храмі над Дніпром княгиня Ольга запалила першу свічу християнської віри. Через дев'яносто п'ять років її правнучка Анна Ярославна молилася у цьому храмі перед від'їздом у Францію як наречена французького короля Генріха Першого Капета. З собою Анна взяла висвячене у храмі Євангеліє. 19 травня 1051 року дев'ятнадцятирічна Анна Ярославна у великому соборі Реймса вінчалася з королем Франції, і на згаданому Євангелії королівське подружжя присягало на вірність Французькій державі. З того часу ця святиня стала називатись Рейнським Євангелієм. На ньому присягали всі королі Франції.

Межигірське Євангеліє і Франція - це щось від Бога і європейська історія ще має можливість дещо збагнути, щоб не погрузнути в пересиченому самовдоволенні сьогоденням.

Розбудована з часом Межигірська Спасо-Преображенська обитель вабила до себе на прощу тисячі прочан від Ельби до Волги.

У Межигір'ї писалося "Слово о полку Ігоревім", вівся Межигірський літопис, надра Межигір'я хоронять бібліотеку Ярослава Мудрого, вивезену в час руйнівного набігу на Україну Андрія Суздальського у 1169 році.

У Межигір'ї похоронена рівноапостольна княгиня Ольга і обезглавлений печенігами прах її сина Святослава.

Межигір'я - то славна історія українського козацтва. На Межигірському цвинтарі лежать десятки тисяч козаків, старшин, представники духовенства, видатні українські діячі.

Яриржники Януковича відкопали в Межигір'ї дві давні ікони, які реставратори підробили під лики російських святош, а горе-прем'єр подарував російському скиту на Луганщині, облудно перетвореному на лавру.

Межигір'я не чіпали хозари, печеніги, половці, монголи і лиш московські геростирати, захопивши Україну, підірвали Межигірську святиню. На руїнах храмів, цвинтарних кістках вони збудували собі вілли для оргій, обгородили межигірські яруги триметровим парканом, оздобленим колючим дротом і охоронними собаками.

Терпець людям урвався. 15 червня 2003 року, на Трійцю, тисячі вишгородців зібралися біля Дзвінкової криниці і зажадали від Кучми, Литвина, Януковича видати указ про утворення в Межигір'ї Державного культурно-історичного заповідника, відновити чоловічий монастир і Божі Служби, заснувати в Межигір'ї резиденції Патріарха Української Православної Церкви, гетьмана всеукраїнського козацтва і створити Державну гімназію молодих українських козаків. У відповідь викликана Януковичем рота донецьких різнявв зруйнувала всі підходи до Дзвінкової криниці. На стовпах були вивішені металеві щити з грізними написами: "Прохід заборонено". На підступах до щільного паркану утворено гнізда для кулеметників і автоматників, в центрі обладнано майдани для гелікоптерів. Паралельно існуючій насипано двокілометрову дорогу для проїзду челядників прем'єра і його постійного гостя Черномирдіна. Годинами сонмища міліціонерів перекривали трасу доки не проїдуть Янукович і його гості.

І донині для всіх українців Межигір'я залишається незагоєною раною. Її ще більше роз'ятрив Януковичем завезенням у Межигір'я двох КАМАЗів зброї, вибухівки й отруйних газів. Нині Межигір'я - це гніздо жахів.

Єдиним цілющим заходом для Межигір'я є перетворення його на Державний культурно-історичний заповідник української історії.

Ми молимо Вас, наш Президенте, видати указ про створення в Межигір'ї культурно-історичного заповідника, відновлення Божих Служб, чоловічого монастиря, заснування резиденцій Патріарха УПЦ і гетьмана українського козацтва, відкриття Державної гімназії молодих козаків.

Тож 19 серпня 2005 року запрошуємо Вас, дорогий наш Президенте, побувати в Межигір'ї на Всенародній Службі Божій. Вона буде!!!

Всіх, кому дорога Україна, запрошуємо на Службу Божу в Межигір'я на Спаса 19 серпня 2005 року.

Мешканці Вишгородщини:
Борис Списаренко, член НСПУ; Олександр Дробаха і ще 108 підписів

Межигірський монастир
З малюнка Тараса Шевченка

ДЕЛІКАТНА ТЕМА

ЛІКАР КОЛОМІЄЦЬ ХОЧЕ ДОПОМОГТИ ПРЕЗИДЕНТУ

Ми усвідомлюємо делікатність порушеної нами теми в контексті її публічного обговорення, але водночас виходимо з того, що ця тема є загальновідомою, і всіх вона болить. Ми зверталися до Президента поштою, але, на жаль, не отримали відповіді. Ми просили прийняти для розмови лікаря Сергія Коломійця, аби він міг запропонувати своюю власну концепцію повернення його обличчя до „довиборчого" стану.

Шановний Вікторе Андрійовичу!

Ми добре розуміли, що пропозицій і порад у Вас надлишок. Аби довести обгрунтованість свого звернення, ми влаштували кілька інтерв'ю з лікарем Коломійцем, які були опубліковані в різних газетах та інтернетвиданнях, зокрема в „Україні молодій" від 3 березня, а їх електронні варіанти ми надсилали на Ваш персональний *E-mail*. Одночасно ми в різних формах і в різний час передавали Вам свою пропозицію через близьких до Вас людей. При цьому ми проявляли достатню впертість і наполегливість, бо були і залишаємося переконаними, що сучасна медикаментозна медицина не може відновити стан Вашого обличчя. Ми впевнені, що Ви самі переконалися в її обмежених можливостях.

Наш власний досвід позбавлення „невиліковних" хвороб підказує інший, на наше переконання, єдино правильний у даному випадку шлях. Протягом тривалого часу ми часто спостерігали, як згаданий лікар „витягував з того світу" тих, кого медики вже „списували", посилаючись на „очень тяжелый случай". Ми знаємо людей, яких він вилікував від надзвичайно складних захворювань шкіри. Наукові основи методики, якою користується С. Коломієць, базуються на оздоровчих гігієнічних методах і є розвитком прийомів лікування знаменитого українського лікаря Вітольда Камінського, якого за кордоном називали Богом медицини і якому нещодавно в Києві було відкрито пам'ятну дошку. В. Камінський обирався почесним членом трьох закордонних академій, зокрема японської. Він не лише лікував, а виліковував людей. Через утиски влади і заздрісників Камінський був змушений переїхати з Києва до Бучі, хоча від цього черги хворих до нього не зменшувалися. Звичайно, про нього не згадують у наших медичних університетах. Поза сумнівом, його методикою не послуговуються Ваші особисті лікарі.

Величезна фармацевтична індустрія і все, що за нею стоїть, базується на лікуванні мазями, крапельницями, уколами, таблетками, тобто введенням в організм, який вже переобтяжений шлаками, токсинами, продуктами гниття та бродіння, ще додаткових чужорідних для нього речовин. Школа Камінського - це лікування шляхом природного очищення організму від токсинів, отрут, солей, продуктів розпаду, нагромадження яких і є, власне, причиною будь-якої хвороби чи патології.

Шановний Вікторе Андрійовичу! Нами керує впевненість, що саме методика Камінського здатна повністю відновити Ваше здоров'я. Але ми зрозуміли, що наша мета – домогтися Вашої зустрічі й бесіди з С. Коломійцем є справою дуже складною через, найвірогідніше, позицію тих, хто Вас лікує, чи спрямовує лікування. Зрозуміло, що вони, звівши дискусію до надто вузького кола терапевтів і дерматологів, вважають, що тільки вони можуть лікувати правильно.

Не отримавши ні від кого жодної відповіді, ми вирішили цієї проблеми більше не порушувати. Та несподівано нам зустрілося Ваше інтерв'ю в газеті „Персонал плюс", передруковане з сайту www.tema.in.ua. Воно нас „зачепило". Ви заявляєте там: *„Місяців два тому ми вийшли на програму лікування, знайшли способи утилізації отрути. Раз в 3-4 тижні я проходитиму обстеження, щоб фіксувати кількість отрути, виведеної з організму. Почуваюся нормально.... Три тижні не бачу лікаря і забуваю, що таке хвороба..... Спочатку важко було ідентифікувати отруту, визначити її походження, вибудувати програму лікування."*

Перепрошуємо, Вікторе Андрійовичу, але, хоча ми не лікарі, ми бачимо тут певні протиріччя і неточності. Люди можуть помилятися навіть у сферах, де вони, здавалося б, є досвідченими фахівцями. Досвідчені лікарі теж помиляються. Принаймні, нам здається, що пояснення невдач під час усунення наслідків дії отрути і зволікання з розробкою "програми лікування" відсутністю її ідентифікації є недостатньо коректним. Врятували ж Вам життя відразу після отруєння, не знаючи, хто і чим отруїв! Залишається також незрозумілим, навіщо слід фіксувати кількість виведеної отрути. У даному випадку йдеться, очевидно, про виведення отрути, яка утворюється внаслідок розпаду і гниття омертвілих від дії діоксину клітин. Ваші лікарі намагаються „утилізувати" отруту, а слід було б швидко і капітально очистити організм та усунути з підшкірних пластів продукти розпаду клітин, що виникли внаслідок дії діоксину, і які, будучи самі не в змозі вибратися з організму, гниють і самі продукують в ньому отруту.

Нашим логічним екскурсом у Ваше інтерв'ю ми хочемо сказати, що потрібна не закрита, кулуарна, а серйозна й відкрита дискусія серед широкого кола фахівців і практиків.

Сучасне лікування будується, як правило, на тому, що з хворобою бореться лікар, який вважає, що він розумніший та могутніший за організм хворої людини, і гадає, що він може зробити те, що не під силу хворому організмові. На жаль, лікар не є всесильним. Докази тому - безліч „хронічних", тобто невиліковних хвороб. Та невиліковними вони є тільки з позицій можливостей саме сучасного лікаря.

В одного з нас двадцять п'ять років тому був дуже важкий випадок з астмою: лікарі пропонували відрізати одну легеню, бо вона вже була „забита" шлаками, не працювала і почала розкладатися. Зовсім молодий тоді лікар Коломієць очистив її у простий спосіб за двадцять днів.

На щастя, є методи лікування, які базуються на тому, що організм людини має незрівнянно більші можливості для самозцілення й набагато мудріший за сучасні технології. Треба лише за допомогою оздоровчих гігієнічних процедур створити умови, за яких організм запускає програму очищення, позбавляється шкідливих речовин і знищує ворожі клітини. У Вашому випадку ситуація спрощується тим, що Ваш організм активно локалізує продукти розпаду, блокуючи їх у шкірі.

Зрештою, написання цього відкритого листа спровокувала лише одна фраза із згаданого вище інтерв'ю. Ви заявили: „Я звертався до будь-якої людини, яка казала, що щось тямить у цьому питанні". З цієї фрази випливає, що попри усі наші зусилля інформація про нашу пропозицію до Вас не дійшла.

Ми публічно зачепили, Вікторе Андрійовичу, тему, якої Ви свідомо уникаєте, називаючи делікатною. Але це не Ваша виключно особиста тема. Делікатність теми не є приводом для її закритості на рівні людей, відповідальних за долю держави. Тема здоров'я її лідера може бути закритою лише до розумної міри. Чому тема „отруїли чи не отруїли", а також тема „хто отруїв" були і досі є відкритими, а тема „хто і як лікує" є закритою? Україна хоче, щоб її Президент завжди почувався впевнено, вільно і розкуто. Недавно міністр Микола Поліщук в інтерв'ю Бі-Бі-Сі сказав, що Ваше обличчя одужуватиме по мірі одужання України. Але навіщо стільки чекати, якщо це можна зробити зараз?

Не шукайте лікарів за кордоном! Зверніться до послідовників нашого українського Бога медицини. На жаль, їх в Україні, дуже мало, бо у нас, як і скрізь, панує хіміотерапія. Вона може допомогти позбутися на якийсь час страждань, але не може вилікувати. Наше ставлення до неї є жорстким, бо ми це особисто пройшли і вистраждали. Якби ми свого часу послухалися "досвідчених" лікарів, ми, напевно, не дожили б до Помаранчевої революції. Ось чому ми знову і знову порушуємо делікатну для Вас тему. Вибачте, що порушуємо публічно. Але ж в інший спосіб наші звернення до Вас не доходять.

З повагою і вірою, з побажанням Вам міцного здоров'я, досвідчені пацієнти

Юрій Гнаткевич, депутат Верховної Ради 1-го скликання,
Валерій Петущак, учасник навколосвітньої подорожі на яхті „Лелітка"

На світлині:
пацієнти Ю. Гнаткевич,
В. Петущак і лікар Коломієць

А ПАЛІЇВ УКРАЇНИ НАГОРОДЖУЮТЬ...

Був кінець літа 1944 року. Виконуючи чергове завдання Крайового Проводу ОУН, я перебувала в Богородчанському районі, в селі Саджаві.

Дорогою на Станіславів пригадала собі, що в селі Збережжі живе знайома жінка Ганна, яку я давно не бачила. Я знала, що чоловік Ганни в УПА, а вона одна з трьома малими дітьми вдома. Під вечір зайшла в дім Ганни. Жінка зустріла мене радісно. Розказувала про своє важке життя. Переживала за чоловіка - де він, її опора і надія?

Пізно вночі ми прилягли трохи поспати. Я досвітком повинна була відійти з жінками, які несли молоко до міста. Над ранок, коли ще тільки почало сіріти на дворі, на протилежному кутку села пролунали автоматні черги. Ми швидко вдяглися. Ганна розбудила дітей, і ми вийшли на поріг.

У селі палали хати. Ми побачили, як військові з факелами підпалювали будинки, стайні, стодоли... Здійнявся жіночий лемент, ближчали автоматні черги, хтось поранений стогнав, ревіла худоба, кувікали свині. На вулицю із стаєн вилітали палаючі кури.

Ми з дітьми стояли на порозі хати і не знали, що робити. У наш бік бігли військові зі смолоскипами. Це були червоноармійці. Добігли до хвіртки і зупинилися, про щось порадилися. Один махнув рукою і побігли підпалювати сусідню господарку. Очевидно, дві жінки з дітьми на порозі їх стримали.

Як зовсім стемніло, ми зайшли до хати. Я сказала Ганні, що ночуватиму в саду, а вдосвіта попробую добратися до міста. Жінка почала плакати, просила забрати в сад старших двох дітей. Ганна з маленькою дитиною залишилася в хаті.

Я взяла якесь покривало, і ми з дітьми обережно, щоби нас ніхто не бачив, пішли в кінець саду, де густо росла малина. Постелила я в малиннику і поклала дітей спати. Дітям було: дівчинці шість літ, а хлопчикові чотири роки. Діти, змучені за день, швидко заснули, а я присіла біля них. Спати не хотілося.

Опівночі почулися на подвір'ї важкі кроки і гуркіт в двері хати, а далі крик: “Откройте, проверка документов.” Жінка, очевидно, не відкривала, і солдати почали вибивати двері, які з гуркотом упали. А за деякий час на подвір'ї почувся крик, жіночий плач і груба московська лайка.

Пробудилися діти. Я почала тулити їх до себе, щоби їхній плач не зрадив нашої схованки. Коли все стихло, заспокоїла дітей, і вони знову заснули. Я підійшла до будинку, побачила, що в хаті все перевернуто, матері з дитиною не було – „визвольна” червона армія крокувала Галичиною.

Я повернулася до дітей. Що робити? Залишатися мені небезпечно. Розбудила дівчинку і почала розпитувати про їхню рідню. Виявилося, що мала знала, де живуть її дід і баба. Тихенько, як тіні, городами пішли в кінець села. Десь вив собака, але гавкоту не було чути - події дня й собак налякали.

Дійшли до хати. У ній не світилося, але, мабуть, не спали, бо тільки ми підійшли до дверей, вони тихо відчинилися. Я розказала стареньким батькам про те, що бачила. Попрощалася і пішла полями до Станіславова. На душі було гірко й боляче.

Згадала тих молодих солдатів з лютими обличчями, які палили село. За що?

І сьогодні, як і багато літ тому, знову боляче на душі. Ті, які з 1939 до 1941 р. залишили нам Дем'янові Лази і тюрми, набиті невинними жертвами, спалені та зруйновані села, мільйони розстріляних і згноєних в Сибірах, – тепер удостоєні високих нагород, різних пільг і опіки.

А воїнів УПА, членів ОУН, які не жаліючи своїх молодих літ, боронили рідні оселі, рідну землю від окупантів, досі в незалежній Україні не визнано її оборонцями.

Шановні друзі, ветерани бойових дій ОУН-УПА, можливо, нам треба звернутися до міжнародного суду, щоби ті панове допомогли Верховній Раді України, українському урядові розібратися в тому, хто боронив українські землі від загарбників, а хто нищив Україну, хто нищив український народ і на українських кістках розбудовував міста і заводи Росії?

Стефанія Костюк-Процак,
учасник бойових дій ОУН-УПА

Помордовані повстанці
Світлина з книги “Армія безсмертних”

Колись Гамалія, Підкова, Сулима, Сірко йшли в походи на Туреччину, щоб звільнити бранців з неволі. Грозою для турецької імперії був Петро Сагайдачний. 1616 р. він взяв Кафу і визволив 20 тисяч невільників. Це були справжні визволителі.

БУДЬТЕ ПРОКЛЯТІ, ВИЗВОЛИТЕЛІ УКРАЇНИ!

А ось Україні ніколи не щастило на визволителів. Кожен, хто визволяв Україну, ставав її окупантом. Так сталося і 1349 р., коли польський король Казимир визволив Галичину, - з цього часу на сотні років вона була окупована Польщею. А найстрашніше визволення почалося у січні 1654 р., коли Москва „визволила” Україну з-під гніту Польщі. Цей період в історії України, який тривав понад 300 років, було названо Руїною. Борони нас, Боже, від такого визволення: спалено столицю Івана Мазепи - Батурин, вирізано 15 тисяч батуринців. Усіх мешканців - старих і малих, жінок і дітей - перебито. У Лебедині вирізано 900 лебединців. І це зробили „визволителі” за наказом Петра І.

Лише в російсько-турецьку війну 1735-1739 рр. загинуло 157300 козаків і 250500 українських селян. А як віддячила Москва козакам? Катерина ІІ зруйнувала Запорозьку Січ. То як ставитись до цих проклятих „визволителів”? 12 січня 1667 р. в Андрусові Москва і Польща поділили між собою Україну. У 1768 р. почалось проти Польщі повстання гайдамаків Максима Залізняка та Івана Гонти. На допомогу Польщі прийшло московське військо і придушило Коліївщину. У 1772 р. при поділі Польщі Австрія “визволила” Галичину. Крім Москви, Польщі та Австрії, Україну ще „визволяли” Угорщина, Румунія, Чехія.

Та найстрашніше „визволення” Західної України сталося у вересні 1939 р. Чума, холера, тиф не були такими страшними. Мордували, розстрілювали, вивозили на Сибір. Так тривало до червня 1941 р. Лише за кілька червневих днів московські кати, відступаючи перед фашистами, в тюрмах по-звірячому замордували понад 50 тисяч невинних людей.

Україна діждалась ще одного “визволителя” - фашистів. Арійську расу! Кадебісти мордували і розстрілювали, щоб ніхто не бачив. Навіть поляки 23 грудня 1932 р. повісили у Львові Біласа і Данилишина потайки. Фашисти такі екзекуції проводили гонорово. 2 грудня на ринку в Дрогобичі привселюдно повішено десять українців. Публічно вішають німці українців у Миколаєві на Львівщині. 27 листопада у Чорткові на Тернопільщині. У такий спосіб фашистами було розстріляно та повішено десятки тисяч українців. Ось вам і культура!

І вже вдруге в 1943-44 рр. червоні фашисти “визволяли” Україну від коричневих фашистів. Нехай мені пробачать червоноармійці, які справді визволяли Україну, адже вони не знали, що за ними йдуть справжні червоні фашисти, які знову почали мордувати, розстрілювати, засилати на Сибір мільйони „визволених” українців.

Щороку 9 травня колишні кати милуються своїми орденами та медалями. Ці орденоносці по-звірячому закатували Андрія Макарчика, Ярослава Малицького, Михайла Ревеля, Петра Мінька, Михайла Фляка, Оксану Різняк... Всіх мучеників не перерахувати. Прочитайте статтю „Кат живе в Дрогобичі” у газеті „Франкова криниця”. Про цього ката міг би розповісти і голова Трускавецького осередку КУН Ігор Борковський. Він бачив цього ката. А скільки таких катів було в дрогобицькій катівні! Цього року 9 травня душогуби і в Трускавці, і в Дрогобичі знову виблискували орденами та медалями. А якими пільгами вони користуються! Зараз Україна дає тільки тим, хто вбивав її синів та дочок. Ніде в світі нема такого. Кати у нас в пошані! Вони й зараз себе називають „визволителями”. Будьте ви прокляті, всі „визволителі” України! Ніколи не буде вам прощення.

Дмитро Ців'юк, м. Трускавець

ВОСКРЕСНИ!

Чи спаде коли-небудь полуда з очей нашої душі, аби ми змогли наново осягнути сутність життя на батьківській землі? Чи скінчиться коли-небудь сон облудних уявлень, аби ми збагнули страхіття духовного жебрацтва? Чи вирветься коли-небудь з панцира байдужості серце наше, аби не стали ми покірними спостерігачами диявольської оргії, коли хліб, що родить отче поле, перетворюється на каміння розбрату, а джерела, свята водиця яких загоювала рани поколінь, поглинає чорне баговиння духовної смерті?

Невже ніколи не скінчиться оргія лицемірства, злодійства і жадоби? Совість, пам'five, честь - продають. У совість, пам'ять, честь - багнюкою. За совість, пам'ять і честь - розпинають.

Після оргії - пустеля. „...І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша – немов поплямована одіж, і в'янемо всі ми, мов листя, а наша провина, як вітер, несе нас...” „Дім святощі нашої й нашої слави погорілищем став, а все наше любе руїною стало...”

Краю мій, якими словами розказати тобі про журбу мою безмірну? Про що скласти пісню? Чи про кесарів, що жадають влади? Чи про дитячі та старечі руки, що копирсаються на смітниках, аби вижити? Чи про спекотний вітер духовної пустелі, що випиває з криниці нашого буття останні краплини самосвідомості? Дощу! Дощу треба! Життєдайного. Святого.

Господи, у десниці Твоїй наша доля, наша путь. Дай нам воскреснути, Господи! Дай воскреснути!

Володимир Банюк,
м. Чернігів

ВІННИЧАНИ ВИМАГАЮТЬ

НАДАТИ ВОЯКАМ ОУН-УПА СТАТУС БОРЦІВ ЗА ВІЛЬНУ УКРАЇНУ

**Високоповажний
Президенте Вікторе Ющенко!**

Наразі ставиться питання про примирення вояків ОУН-УПА з тими, хто воював в рядах Червоної армії. Давайте поглянемо в корінь цього питання. Чому виник рух опору?

Згадаймо історію нашого багатостраждального українського народу. Що принесло нам панування Росії в Україні? - Безправ'я, приниження, гноблення, голодомори, знищення мільйонів українців за те, що любили свій народ, свою мову, культуру.

У кожному місті й селі кагебісти знищили безліч людей. Тільки в Биківні поховано сто тисяч, замордованих ними. Так звані „старші брати”, а насправді - жорстокі й бездушні окупанти, стали катами нашого народу. В народі зріло обурення, ненависть до гнобителів.

Коли зчепилися два монстри - Гітлер і Сталін у боротьбі за світове панування, найсвідоміші українці-патріоти пішли до лав ОУН-УПА, щоб, скориставшись ситуацією, вибороти вільну Україну.

Треба пам'ятати, що націоналісти на восьмий день після нападу Гітлера на СРСР, тобто тридцятого червня 1941 р. проголосили створення вільної України, за що Степан Бандера, Ярослав Стецько та інші чільні лідери ОУН були кинуті гітлерівцями до концтабору.

Вояки ОУН-УПА йшли в бій за вільну Україну під гаслом: „ Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї”. Так могли чинити тільки віддані сини народу, для яких Україна була - понад усе. До лав ОУН-УПА приєднались багато вояків, які перебігли з радянської армії, ті, хто не хотів терпіти гноблення України Москвою.

І як підло чинили кагебісти, коли переодягнувшись у форму вояків УПА, знищували місцеве населення Західної України, а вину за це перекладали на ОУН. І тепер ті, хто воював за Сталіна, за Російську імперію - тюрму народів, у пошані. На них - ордени і медалі, їм - величезні пільги, а справжні патріоти, які йшли на певну загибель заради вільної України, оббріхані, зневажені, змушені вести злиденне життя. Все поставлено з ніг на голову.

Хто проти того, щоб надати воякам ОУН-УПА статус воюючої сторони і відповідні пільги? – Комуністи, кагебісти, які чинили криваві розправи над нашим народом, ті, хто почувається на нашій землі “старшим братом” і намагається знову втягти Україну в ярмо Росії, а також деякі перевертні, зомбовані російською пропагандою.

Яке блюзнірство, яка ницість, яке глузування з поневоленого народу! У них руки по лікті в крові нашого народу, їх треба судити, вони повинні покаятись у своїх злочинах. А вони ще й до цього часу намагаються диктувати нам свою волю. Ганьба!

А дехто ще й демонструє подвійні стандарти, облудно пропонуючи відкласти розгляд цього питання до невизначеного часу, потайки сподіваючись, що багато хто з сивочолих патріотів України не доживе.

Просимо Вас розглянути питання щодо визнання вояків ОУН-УПА воюючою стороною і прийняти таке рішення:

“Надати воякам ОУН-УПА статус борців за вільну Україну у Другій світовій війні, призначити відповідні пільги і компенсувати моральні збитки, нанесені попередньою владою”.

За цю пропозицію - мільйони свідомих українців, для яких вільна Україна - понад усе. Впевнені, вони всі підписались би під цим листом.

Тетяна Косенко;
Віталій Гусар, голова ВОО КУН;
Олена Вітенко, голова ОО ВО “Батьківщина”;
Василь Кобець, голова ВО НСПУ, голова КУІН Вінниччини;
Мирослав Баландюк, голова ВОО Товариства колишніх політв'язнів, репресованих та їх дітей;
Іван Козел, від Братства ОУН-УПА Вінниччини;
Володимир Воловодюк, отаман Вінницького Козацького полку ім. Івана Богуна;
Олена Яворська, голова ВОО УНП;
Микола Табак, голова ВОО УРП „Собор”

ПРОВІСНИК НОВОЇ ДОБИ

Піднявшись на Княжий пагорб, що над Фрометівською вулицею, ви замилуєтеся плесами Совських ставків, буянням вербових гаїв і... калейдоскопом знаних імен і історичних епох. Від чарівних паркових скульптур трипільських берегинь-оберегів до Інституту Джохара Дудаєва... Так, це пенати Міжрегіональної академії управління персоналом. У затишній залі згаданого інституту завершується показ унікальної експозиції живопису - Шевченкіани лауреата національної премії ім. Тараса Шевченка - Івана Марчука.

На зустріч із митцем зібралися кияни, актив і керівництво Академії. Понад сорок робіт всесвітньо відомого майстра кілька тижнів опромінювали потік маупівських вихованців силою духу шевченківських образів...

Автора вітали і дарували квіти - від МАУП, від Мінкультури і туризму, від Канівського музею Тараса Шевченка, від вдячних шанувальників. Вів зустріч ініціатор виставки, кобзар-лірник Василь Нечепа, який привітав майстра і гостей піснями зі своїх шевченківських програм.

А мені згадалися роки стагнації, коли творчість Івана Марчука була під совіцькими засувами, і все-таки перша виставка на теперішній Банковій, 2, у Спілці письменників, відбулася. Це був вибух прозріння! Далі експозицію прийняв у своєму інституті академік Микола Амосов - відвідувачі йшли, як на прощу... То був 1984-й рік, переддень перебудовчих надій і зрушень... Одним із провісників визволення України був саме цей «сивий голуб» - Іван Марчук...

Борис Списаренко

Іван Марчук люб'язно погодився розповісти читачам нашого часопису „Нація і держава"

Про виставку:

"Це специфічна „Шевченкіана", одна гілочка моєї творчості. Багато людей взагалі не знають Шевченка, серед них молодь. А є люди, які живуть Шевченком. Цю виставку багато років теж ніхто не бачив. Вона лежить в схованці Національного музею в Каневі. То їхня власність. Зараз пробуджується український дух, хоч би що там казали. І серед молоді. Я це відчув під час Помаранчевої революції. Ця виставка конче потрібна. Вона повинна піти Україною. Я би так хотів. Треба дітям постійно давати цей дух Шевченковий. Щоб вони знали – Шевченко вічний, він сучасний, він був раніше, буде через тисячу років, він буде завжди... Це духовний стержень, без якого не може існувати нація, і, тим більше, підростаюче покоління".

Про плани на майбутнє:

"Десь з 9 липня готуватиметься величезна виставка - наскільки вистачить місця на третьому поверсі Українського дому. Це має бути генеральна репетиція перед виконанням президентської обіцянки. Щодо мого музею... Там будуть виставлені всі Марчуки, різні періоди. Я вас запрошую. Ви отримаєте повну уяву про те, що я недаремно прожив на цьому світі, і ще живу, слава Богу. Весь мій час був відданий творчості. В Україні, Америці, Австралії чи Канаді - всюди я був прив'язаний до мольберта. Я ніколи не втрачав жодного дня, жодної години"...

Про співпрацю з Конгресом Українських Націоналістів:

"Ваша організація зробила чимало задля популяризації мого мистецтва. КУН видав прешикарний календар з моїми ілюстраціями, брав участь у виданні мого альбому, дуже цінного, славного альбому. Я вважаю, що добре знайомий з головою вашої партії Олексієм Івченком. Він шанує все, що я роблю, мій внесок у розвиток українського мистецтва, культури. Це такий фундамент, який нас об'єднує.

Конгрес я дуже поважаю і шаную, бо все-таки дитинство моє зростало під гаслом „Здобудеш Українську державу або загинеш у боротьбі за неї!". Все це пройшло на моїх очах, і добре, що ця традиція триває. Я за вами стежу. Подальшої співпраці і контактів нам не уникнути. Ми потрібні один одному"...

Записав Богдан Захаряк
На світлині автора - Василь Нечепа та Іван Марчук

ВІТАЄМО!

ПОДВИЖНИК

У когорті видатних борців за волю України одне з провідних місць належить Михайлу Гориню. Він - чільний діяч українського шістдесятництва, в'язень політичних таборів, правозахисник, один із засновників Народного Руху, Української Гельсінкської Спілки, УРП, ініціатор і організатор багатьох загальнонаціональних акцій, що призвели до проголошення і утвердження незалежності, консолідації нації.

Останні кілька років М. Горинь є головою Української Всесвітньої Координаційної Ради, переймається проблемами співвітчизників ближнього і дальнього зарубіжжя...

Все це лише дещиця багатогранної діяльності видатного громадського й політичного діяча Михайла Гориня, який 17 червня 2005 року в Київському міському Будинку вчителя відзначав своє 75-річчя.

Привітання від Президента та Голови Верховної Ради оголосили заступник Держсекретаря М. Лубківський та народний депутат Г. Удовенко.

Ювіляра поздоровила численна делегація Конгресу Українських Націоналістів. „Бажаємо впевненого продовження та реалізації Ваших світлих планів на благо процвітання Української Держави та добробуту української нації в усіх куточках світу", - йдеться в зверненні голови Конгресу Олексія Івченка.

У чудовий концерт, який дарували подвижнику української державності артисти, впліталися теплі привітання побратимів - Євгена Сверстюка, Василя Овсієнка, Івана Геля, Дмитра Павличка, брата Богдана, дружини Ольги та інших, вітальні телеграми з усіх куточків світу.

Інтелектуал, життєлюб, людина високої моралі, Михайло Горинь своїм життям доводить, що незалежність України для нього - понад усе. Головну свою мету він висловив у заключному слові: „Дай Боже, аби Українська держава не тільки утверджувала себе економічно й політично, але виховувала людей, виховувала молодь, аристократів духу, для яких національна ідея була б найбільшою цінністю".

З роси й води вам, пане Михайле!

Конгрес-інформ
На світлині Б. Захаряка - Михайло Горинь

Календар українського націоналіста

22 червня 1929 р. – помер Євген Чикаленко, громадський діяч, фундатор української преси на Наддніпрянщині.
22 червня 1941 р. – початок гітлерівської окупації України.
22-24 червня 1941 р. – масові розстріли українців на Галичині та Волині в тюрмах НКВД.
24 червня 1914 р. – народився Мирослав-Іван Любачівський (1914-2001), патріарх УГКЦ.
26 червня 1954 р. – 500 українських жінок загинули в Кенгірі (Казахстан) під час придушення повстання політв'язнів.
26 червня - День молоді. Міжнародний день підтримки жертв тортур.
27 червня 1709 р. – розпочалася Полтавська битва.

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!